



REISVERSLAG 2015 NR.7 TERUG IN NOUAKCHOTT

In het vliegtuig van Parijs naar Nouakchott zit ik naast een enthousiaste actieve jongeman die op weg is naar Guinée Conracy om een landbouwproject voor zijn organisatie Socodem te inspecteren en te ondersteunen. Hij vraagt wat mij (in vredesnaam) in Nouakchott kan bekoren, 'toch geen vakantie, neem ik aan?'



en dit is... nouakchott

Ik vertel hem kort over Silent Work en mijn werk daar, we praten over ons beider werk urenlang. Aan het einde van de rit is er sprake van vriendschap. Dat blijkt later ook. Na de landing heb ik eerst een gevecht over mijn visum. Gelukkig komt een hoge meneer met veel strepen op zijn militaire uniform mij te hulp. Hij herkent mij van de TV uitzendingen. Zucht...

Daarna moet ik gefouilleerd worden, maar bij gebrek aan een vrouw van mijn leeftijd, moeten zij mij spijtig voor hen doorlaten. Buiten is er niemand die mij komt ophalen, maar ik kan de tijd doden met, de hand op het hart, groeten van mensen die mij kennen of op TV gezien hebben en vragen stellen. Omdat er door de meeste mannen geen handen worden gegeven aan vrouwen, steek ik mijn hand niet meer uit, dit om een dom gevoel te voorkomen. Diezelfde avond nog komt een medewerker vertellen dat zijn zus met twee kleine kinderen is omgekomen door een auto-ongeluk diezelfde dag. Ik schrik, ik kan maar niet wennen aan de stroom jonge mensen die in dit land veel te vroeg de dood vindt.



De volgende dag voeg ik mij in het woelige verkeer van Nouakchott. Iedere auto wordt aangehouden om het rijbewijs te kunnen controleren. Wat mij opvalt en al eerder is opgevallen: de vrouwen mogen doorrijden. Ik vraag aan onze nieuwe kersverse medewerker, waarom de vrouwen niet worden aangehouden. 'Zij mogen officieel geen auto rijden, hebben dan ook over het algemeen geen rijbewijs. Als je hen aanhoudt betekent dat, dat je erkent dat zij mogen rijden.' Ik moet er stiekem een beetje om lachen, weer zo'n typische Mauritaanse oplossing. Het zijn de rijke of belangrijk vrouwen die rijden, je krijgt problemen als je hen aanhoudt en in hechtenis neemt, dus neger je hen.



Er ligt (weer) een berg vuilnis bijna voor de deur van Maison des Sourds. Ik maak weer een afspraak met de burgemeester van de regio over het verwijderen van het afval. Hij herkent mij direct en zegt met een grote glimlach: mevrouw de president, de weg voor uw Huis voor Doven wordt geasfalteerd. En daarmee is het probleem opgelost. Blij maar met niet al te veel vertrouwen verlaat ik het kantoor.



De spiegel van de auto is verdwenen. Het is de enige die de auto rijk was dus op zoek. In de winkel bekruipt me de gedachte: spiegeltje, spiegeltje aan de wand, welke is voor deze klant? Het duurt enkele uren voordat een passende spiegel is gevonden! Intussen breng ik een bezoek aan de bank, de markt, de kleermaker, Maison des Sourds, en Mauritel voor een telefoonkaart. Bij terugkomst in de spiegelzaal, is de juiste spiegel nog niet gevonden.



de spiegelwinkel



We werken hard, mijn stiefzoon en -dochter maken met vereende krachten het huis schoon.

We wachten met spanning op de vijf studenten uit Nederland, die een half jaar voor ons actie hebben gevoerd en nu hun resultaten figuurlijk komen brengen.

Warme groet,

Woodi



Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890